

ISSANDARISTIMISE PÜHA C AASTAL

(Esimene lugemine Js42, 5a 1-4.6-7)

Lugemine prohvet Jesaja raamatust:

Nii ütleb Issand: Vaata, see on minu sulane, keda ma hoian, minu äravalitu, kellest minul on hea meel. Ma olen saatnud oma Vaimu tema üle. Tema toob rahvaile õigekssaamise. Tema ei hüüa ega karju, tema häält ei ole kuulda tänavail. Mahapainutatud pilliroogu ei murra ta katki, ja hõõguvat tahti ta ei kustuta. Tema toob tõesti õigekssaamise. Tema ei nõrke ega murdu, kuni ta on maa peal õiguse maksma pannud, ja tema seadust ootavad saared. Mina olen Issand, ja mina olen sind õigluseks kutsunud, haaranud kinni su käest ja sind kinnitanud. Ma olen seadnud sind rahvale seaduseks ja paganaile valguseks, avama pimedate silmi, laskma vange vabaks vangikojast ja tooma pimeduses istujaid valguse kätte.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps29 1-2.3ac-4.3b ja 9b-10; R: 11b)

R: Issand annab rahu oma rahvale.

Andke Issandale au, teie taevalised,
andke talle au ja ülistage teda.

Andke au Issanda nimele,
kummardage Issandat pühas ehtes.

R:

Issanda hääl on üle vete,
Issand üle suurte vete.
Issanda hääl müristab võimukalt,
Issanda hääl on täis ülevust.

R:

Kirkuse Jumal laseb müristada,
Tema pühamus ülistavad kõik Tema auhiilgust.

Issanda aujärg on vetevoogude üle,
Issand istub kuningana aujärel igavesti.

R:

(Teine lugemine Ap10, 34-38)

Lugemine Apostlite tegude raamatust:

Sel ajal avas Peetrus oma suu ja ütles: "Ma mõistan tõesti, et Jumal ei tee vahet isikute vahel, vaid iga rahva seast on temale meelepärane see, kes teda kardab ja on õiglane. Selle sõna on ta saatnud Iisraeli rahvale, ja kuulutanud rahu-evangeeliumi Jeesuse Kristuse läbi, kes on kõige Issand. Te teate ju, mis on sündinud kogu Juudamaal alates Galileast, pärast ristimist, mida kuulutas Johannes, kuidas Jumal salvis Jeesuse Naatsaretist Püha Vaimu väega, ning kes selle järel käis mööda maad ja tegi terveks kõik, kelle üle saatan oli võimust saanud, sest Jumal oli temaga."

See on Jumala Sõna.

(Salm enne Evangeeliumi Mt3, [16-17](#); Mk 9,7)

Halleluuja. Taevas avanes ja üks hääl ütles:

See on minu armas poeg, teda kuulake. Halleluuja.

(Evangeelium C aastal Lk3, [15-17](#), 21-22)

Lugemine püha Luuka evangeeliumist:

Sel ajal oli rahval suur ootus ja kõik arutasid oma südames Ristija Johannesest, kas tema on Messias või ei ole. Siis vastas Johannes kõigile: "Mina ristin teid veega, kuid tulemas on keegi, kes on vägevam kui mina ja kellel pole mina väärt sandaalirihmagi lahti päästma. Tema ristib teid Püha Vaimu ja tulega. Tal on visklabidas käes ja ta puhastab oma rehealuse - kogub nisu aita, kuid aganad põletab ta kustumatu tulega."

Ja sündis, et kui kogu rahvas ristiti, tuli ka Jeesus ristimisele, ning kui ta palvetas, avanes taevas ja Püha Vaim laskus nähtaval kujul tuvina tema üle ja taevast kostis hääl: "Sina oled minu armas poeg, sinust on mul hea meel!"

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, looduses on ikka nii, et kui keegi on suurem, võimsam ja targem, siis kasutab ta oma eeliseid väiksemate, nõrgemate ja rumalate ärasõõmiseks või muul viisil enda huvides ärakasutamiseks. Sellest lähtudes on inimesel loomupärane hirm ka Jumala ees - hirm, et ta tuleb meie tegude üle kohut mõistma ja meid üleastumiste eest karistama. Sellepärast on inimesed Jumala õiglust lausa kartnud ja loodavad pigem tema armulikkusele.

Kuid mida peaks see armulikkus tähendama? Et Jumal annab kõik andeks, tingimusteta ja põhimõttelt? Kas poleks siiski ausam loota Jumala õiglusele, sest tema teab meie nõrkusi ja võimeid ega nõua meilt ülekohtuselt palju. Nagu on kirjutatud prohvet Jesaja raamatus: "Nii ütleb Issand: Vaata, see on minu sulane, keda ma hoian... Mahapainutatud pilliroogu ei murra ta katki, ja hõõguvat tahti ta ei kustuta. Tema toob tõesti õigekssaamise." See tähendab, Jumal saadab oma sulase küll selleks, et inimesi manitseda ja nende käitumist korrigeerida, kuid ta ei võta meilt vastutust meie tegude ja valikute eest. Samuti tähendab see, et Jumal annab meile ka võimaluse edasi areneda. Nii peab kahetsus viima selleni, et me õpime oma eksimusi mitte enam kordama. Me loeme patutunnistuse.

Jutlus

"... on tulemas keegi, kes on vägevam kui mina ja kellel pole mina väärt sandaalirihmagi lahti päästma..." Kuigi need Ristija Johannes ülistussõnad kõlavad nii kaunilt ja pühalt, peitub neis varjatud oht. Ka meie tajume mõnel hetkel selgelt Jumala suurust ja enda nõrku: "Sina oled suur ja võimas, Sa oled tark ja kõigeväeline..." Aga liiga kergesti läheb see mõte üle inimlikult loogiliseks

järelduseks: "...seetõttu nüüd vastutate vaid Sina, või veel parem, tee üldse kõik ise... Kui mina pole väärt sinu sandaalirihmaga lahti päästma, siis palun õienda oma sandaalidega ise, mina lihtsalt seisn siin ja hõiskan halleluuja!"

See pole tõepoolest juhuslik, et Jeesus tuli ise Johannese juurde ja nõudis, vastu kõiki ootusi, et hoopis teda ristitaks. Jeesus ei tulnud otsima kedagi, kes tema sandaalirihmad lahti päästaks, kes teda teeniks. Ta tuli ise teenima, ja tema ristimine väljendas soovi, et teda võetaks vastu tavaliste inimeste hulka. Väga tavaliseks Jeesus muidugi kunagi ei saanud: ta parandas imelisel viisil haigeid, käsutas deemoneid ja loodusjõude, ta ei abiellunud, tal polnud lapsi, ja mis kõige tähtsam - ta tõusis surnuist üles.

Evangeelium ei tunnista meile ühestki korrast, kui Jeesus oleks ise kedagi ristinud. Ristisid tema jüngrid tema nimel, nii nagu meigi seda täna teha võime. Ristija Johannes ristis inimesi üldises mõttes pattude andekssaamiseks, puhastusrituaalina, ilma et ta oleks täpsustanud, mida ta patu all mõtleb - sellega järgis ta täpselt oma ajastul kehtivat ettekujutust. Jeesus, kes tuli peale teda, tõi aga kaasa uue mõtlemise - ta pööras oma õpetuses palju tähelepanu sellele, kuidas tuleks patust uuel kombel aru saada ja kuidas seda vältida.

Kuigi Johannesel oli tollal ilmselt õigus, et me pole väärt Jeesuse sandaalirihmaga lahti päästma, on Jeesuse tulemine niivõrd haruldane sündmus, et inimesel on sellest enda käitumise jaoks üsna vähe praktilist õppida. Seevastu Jeesuse kogu elumissioon algab sellega, et temas ristib inimene oma Jumala. Jumal tuleb inimese juurde patuse kombel, kes otsib meeleparandust ja andestust. Sellest sündmusest on meil väga palju oma elu jaoks õppida, sest ka täna leiame oma Jumala eelkõige inimeste kaudu. See on tänase suurpüha peamine sõnum. Meie jaoks tähendab see, et kes otsib Jumalat ülalt taevast või ebamäärasest teispoosusest, sellel jääb Jumal kahe silma vahele. Alles siis, kui märkame inimesi enda kõrval, võime kohtuda ka oma Jumalaga.

Armsad õed ja vennad, me oleme juba harjuda jõudnud, et teadus suudab kogu maailma osadeks lahti võtta - alates kaugeimatest galaktikatest kuni energia väikseimate värelusteni aatomites. Kuid vaevalt suudab teadus inimese kohta rohkem öelda kui elav inimene oma kasvamise, õitsengu ja küpsusega, mida me saame ise kogeda. Inimestes me kohtume Jumala suurusega, kuid samas oleme kibedalt silmitsi ka omaenda võimetusega temast aru saada. Jumalas on midagi, mida selle maailma võrdpildid ja sümbolid meile kuidagi edasi anda ei suuda. Sellepärast: kui me paneme tähele, et meie püüdlused maailmast aru saada takerduvad paradoksidesse ja vasturääkivustesse, siis tuleb kuivast matemaatikast ja teadusest loobuda, pöörduda tagasi elavate inimeste juurde. Inimeses leiame me Jumala võrdkuju, kes aitab meil Teda ennast otsida.

Kuid rahu me siin maailmas päriselt ei leia. Isegi kui me oleme teinud kõik, mis oli meie võimuses, kui me oleme ammendanud oma ettekujutuse, mida konkreetset võiks Jumal meilt veel oodata, siis võime ehk endaga rahule jääda, kuid peame olema valmis, et see rahu võetakse meilt peagi jälle. Sest aegajalt me leiame ikka midagi uut, mis sunnib meil taas valuliselt loobuma oma senisest, juba koduseks muutunud maailmapildist, et saavutada uus ja parem. Üks lootus jääb meile siiski alati - lootus, et pärast surma leiame me igavese rahu, mida me siin maapeal kogu oma eluaja otsisime. Amen.